

Tema a 13-a: Cred în comuniunea sfinților și în iertarea păcatelor

Biserica este „communio sanctorum”: o comunitate a tuturor celor care au primit harul regenerator al Duhului Sfânt, prin care sunt copii ai lui Dumnezeu și frați și surori ai lui Isus Cristos.

01.11.2021

1. Împărtășirea sfinților

Biserica este *communio sanctorum*: comuniunea sfinților, adică comunitate a tuturor celor care au primit harul regenerator al Duhului, prin care ei sunt copii ai lui Dumnezeu, uniți în Cristos și chemați sfinți. Unii dintre ei încă sunt călători pe pământ, în vreme ce alții, trecuți din această viață, se află în proces de purificare și cu ajutorul rugăciunilor noastre. În cele din urmă, alții se bucură deja de viziunea lui Dumnezeu și mijlocesc pentru noi. Împărtășirea sfinților înseamnă și ea că toți creștinii au în comun darurile sfinte, al căror centru este Euharistia, toate celelalte sacramente se îndreaptă spre ea ca spre o culme, la fel ca și toate celelalte daruri și carisme (cf. *Catehism*, nr. 950).

Prin comuniunea sfinților, meritele lui Cristos și ale tuturor celor care au mers înaintea noastră pe pământ ne

ajută în misiunea pe care Domnul Însuși ne a încredințat-o ca s-o îndeplinim în Biserică. Sfinții care sunt în ceruri nu se uită cu indiferență la viața Bisericii pelerine: ne impulsionează cu mijlocirea lor înaintea Tronului lui Dumnezeu și așteaptă ca plinătatea comuniunii sfinților să se realizeze odată cu a doua venire a Domnului, cu judecata de apoi și învierea trupurilor. Viața concretă a Bisericii pelerine și a fiecăruia dintre membrii săi – fidelitatea fiecărui botezat – au o mare importanță pentru realizarea misiunii Bisericii, pentru purificarea mai multor suflete și pentru convertirea altora [1].

Împărtășirea sfinților este structurată organic pe pământ, pentru că Cristos și Duhul au făcut din ea în trecut și acum sacrament al Mântuirii, adică mijloc și semn prin care Dumnezeu oferă Mântuirea omenirii. În mersul ei pe pământ,

Biserica este, de asemenea, structurată, în latura ei vizibilă, ca comuniunea *Bisericilor particulare*, formate după chipul Bisericii universale și fiecare prezidată de propriul ei episcop; în aceste *Bisericile particulare* există o specifică comuniune între credincioșii lor, cu patronii și întemeietorii lor și cu sfinții lor principali. Acest fenomen se întâmplă în mod analogic și în alte realități ecleziale.

De asemenea, suntem într-o anumită comuniune de rugăciuni și de alte foloase spirituale, existând chiar o anumită unire în Duhul Sfânt cu creștinii care nu aparțin Bisericii Catolice [2].

1.1. Biserica este comuniune și societate. Credincioșii: ierarhie, laici și viața consacrată

Biserica de pe pământ este, în același timp, comuniune și societate structurată de către Duhul Sfânt prin Cuvântul lui Dumnezeu, sacrameinte și carisme. Prin urmare, structura sa nu poate fi separată de realitatea sa de comuniune, nu poate fi suprapusă acesteia și nici nu poate fi înțeleasă ca un mod de a se menține și de a se autoguverna după o primă perioadă de fervoare „carismatică”. Aceleași sacrameinte care construiesc Biserica sunt cele care o structurează ca să fie și ea pe pământ „sacramentul universal al mântuirii”. Mai exact, prin sacrameintele Botezului, Mirului și Preoției, credincioșii participă – în diferite moduri – la misiunea lui Cristos și, prin urmare, la preoția Lui [3]. Din acțiunea Duhului Sfânt în

sacramente și prin carisme provin cele trei mari poziții istorice pe care le regăsim în Biserică: credincioșii laici, slujitorii sacri (care au primit sacramentul Preoției și formează ierarhia Bisericii) și călugării (cf. *Compendiu*, nr. 178). Toți au în comun condiția de credincioși, adică fiind „încorporați lui Cristos prin Botez, sunt constituiți membri ai poporului lui Dumnezeu. Făcuți părtași, conform propriei condiții, la funcția preoțească, profetică și regească a lui Cristos, ei sunt chemați să împlinească misiunea pe care Dumnezeu a încredințat-o Bisericii. Între ei există o adevărată egalitate în demnitatea lor de fii ai lui Dumnezeu” (*Compendiu*, nr. 177).

Cristos a instituit ierarhia ecleziastică cu misiunea de a-L face prezent pe El printre credincioși prin *sacramente* și prin *propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu* cu autoritate, în virtutea mandatului primit de la El. Membrii

ierarhiei au primit și ei misiunea de a ghida Poporul lui Dumnezeu (cf. *Mt* 28,18-20). Ierarhia este formată din slujitorii sacri: episcopi, preoți și diaconi. Ministeriul din Biserică are o dimensiune colegială, adică unirea membrilor din ierarhia ecleziastică este în slujba comuniunii credincioșilor. Fiecare episcop își exercită slujirea ca membru al colegiului episcopal – succesor al colegiului apostolilor – și în unire cu capul său, care este Papa, participând cu acesta din urmă și cu ceilalți episcopi la grija pentru Biserica universală. În plus, dacă i s-a încredințat o anumită biserică, o guvernează în numele lui Cristos cu putere de conducere ordinară, proprie și imediată, în comuniune cu întreaga Biserică și sub autoritatea Sfântului Părinte. Ministerul episcopal are și un caracter personal, pentru că fiecare este responsabil înaintea lui Cristos, care l-a chemat personal și i-a conferit misiunea la

primirea sacramentului preoției în plenitudine.

Papa este Episcopul Romei și succesorul Sfântului Petru; este principiul și fundamentul permanent și vizibil al unității Bisericii. El este vicarul lui Cristos, capul colegiului de episcopi și păstor al întregii Biserici, asupra căreia are, prin instituție divină, puterea de conducere deplină, supremă, imediată și universală. Colegiul de episcopi, în comuniune cu Papa și niciodată fără el, exercită la rândul său puterea supremă și deplină de conducere asupra Bisericii. Episcopii au primit misiunea de a *învăța* ca martori autentici ai credinței apostolice; de a *sfînți împărțind* harul lui Cristos prin slujirea Cuvântului și a sacramentelor, în special a Euharistiei; și *de a-l conduce pe* poporul lui Dumnezeu pe pământ (cf. *Compendiu*, nr. 184, 186 și urm.).

Domnul a promis că Biserica sa va rămâne mereu în credință (cf. *Mt* 16, 19) și o garantează cu prezența sa, prin puterea Duhului Sfânt. Această însușire este deținută de Biserică în întregime (nu de fiecare membru). Așadar, credincioșii în ansamblu nu greșesc atunci când aderă cu fermitate la credința călăuzită de magisteriul viu al Bisericii, sub acțiunea Duhului Sfânt care ghidează pe unii și pe alții. Asistența Duhului Sfânt pentru întreaga Biserică, ca să nu greșească în credință, se dăruiește de asemenea Magisteriului, astfel încât să învețe în mod credincios și autentic Cuvântul lui Dumnezeu. În unele cazuri specifice această asistență a Duhului garantează ca intervențiile magisteriului să nu conțină eroare; de aceea se spune adesea că în astfel de cazuri magisteriul participă la acea infailibilitate pe care Domnul a promis-o Bisericii sale.

„Infailibilitatea magisteriului se

realizează atunci când pontiful Roman, în virtutea autorității sale de păstor suprem al Bisericii, sau colegiul episcopilor în comuniune cu papa, mai ales reunit într-un conciliu ecumenic, proclamă printr-un act definitiv o învățătură referitoare la credință sau la morală și atunci când papa și episcopii, în magisteriul lor obișnuit, sunt în acord în propunerea unei învățături ca definitive. La aceste învățături fiecare credincios trebuie să adere cu supunerea credinței” (*Compendiu*, nr. 185).

Laicii sunt acei credincioși a căror misiune este să caute Împărăția lui Dumnezeu, luminând și rânduind realitățile vremelnice conform orânduirilor lui Dumnezeu. Ei răspund astfel la chemarea la sfințenie și la apostolat, care este adresată tuturor celor botezați [4]. Deoarece sunt părtași la preoția lui Cristos, laicii sunt asociați și la misiunea lui sfințitoare, profetică și

regească (cf. *Compendiu*, nr. 189-191). Ei participă la misiunea preoțească a lui Cristos oferind ca jertfă spirituală, mai ales în Euharistie, propria viață împreună cu toate faptele lor. Ei participă la misiunea profetică primind tot mai mult în credință cuvântul lui Cristos și vestindu-l lumii prin mărturia vieții și prin vorbă. Ei sunt părtași ai misiunii regești după ce au primit de la El puterea de a învinge păcatul în ei înșiși și în lume, prin lepădarea de sine și sfințenia vieții. Ei exercită diferite slujiri în slujba comunității și impregnează cu valoare morală activitățile vremelnice ale omului și instituțiile societății.

Dintre credincioșii laici și din ierarhie provin cei care se consacră în mod special lui Dumnezeu prin profesarea sfaturilor evanghelice: castitatea (în celibat sau virginitate), sărăcia și ascultarea. Viața consacrată este o stare de viață

recunoscută de Biserică, care participă la misiunea ei printr-o dăruire deplină lui Cristos și fraților, mărturisind speranța împărăției cerești (cf. *Compendiu*, nr. 192 și urm.) [5].

2. Cred în iertarea păcatelor

Cristos avea puterea de a ierta păcatele (cf. *Mt* 2, 6-12). A dăruit-o ucenicilor atunci când le-a însuflat pe Duhul Sfânt, le-a transmis „puterea cheilor” și i-a trimis pe toți să boteze și să ierte păcatele: „Primiți pe Duhul Sfânt. Căroră le veți ierta păcatele, vor fi iertate; căroră le veți ține, vor fi ținute” (*In* 20, 22-23). Sfântul Petru încheie primul său discurs după Rusalii prin îndemnarea evreilor la pocăință „și că fiecare dintre voi să se boteze în numele lui Isus Cristos spre iertarea păcatelor voastre și veți primi darul Duhului Sfânt” (*Fap* 2,38).

Biserica cunoaște două moduri de a ierta păcatele. Botezul este primul și principalul sacrament prin care se iartă păcatele. Pentru păcatele săvârșite după Botez, Cristos a instituit sacramentul penitenței, prin care cel botezat se împacă cu Dumnezeu și cu Biserica.

Când păcatele sunt iertate, sunt însuși Cristos și Duhul cei care acționează în Biserică și prin intermediul ei. Nu există nicio vină pe care Biserica să nu o poată ierta, pentru că Dumnezeu poate ierta întotdeauna și în acest fel ea a vrut să procedeze, de fiecare dată când omul se convertește și cere iertare (cf. *Catehism*, nr. 982). Biserica este instrument de sfințenie și sfințire și acționează în așa fel încât să fim cu toții mai aproape de Cristos.

Creștinul prin lupta sa pentru a trăi în sfințenie și prin cuvântul său poate face ca ceilalți să se apropie de Cristos și să se convertească.

Bibliografie de bază

- *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 976-987.

- *Compendiu al Catehismului Bisericii Catolice*, nr. 200-201.

NOTE

[1] „Multe lucruri mari depind – nu uita – de purtarea mea și a ta conform Voinței lui Dumnezeu” (Sf. Josemaría, *Drum*, nr. 755).

[2] Cf. Conciliul Vatican II, Const. *Lumen Gentium*, nr. 15.

[3] Cf. *Ibidem*, nr. 10.

[4] Cf. *Ibidem*, nr. 31.

[5] „Misiunea noastră în calitate de creștini este să proclamăm acel drept al lui Cristos, să îl anunțăm cu cuvântul nostru și cu lucrările noastre. Domnul își dorește pe ai săi în toate răscrucile pământului. Pe unii dintre ei îi cheamă în deșert, pentru a ignora vicisitudinile societății oamenilor, pentru a face ca acești oameni să reamintească altora, cu mărturia lor, că Dumnezeu există. Pe alții, îi încredințează slujirea preoțească. Pe marea majoritate a lor, îi vrea în mijlocul lume, în ocupații pământești. Prin urmare, acești creștini trebuie să-L poarte pe Cristos în toate domeniile în care sunt îndeplinite sarcinile umane: la fabrică, la laborator, la munca pământului, la atelierul meșterilor, la străzi din orașe mari și la cărările montane” (Sf. Josemaría, *E Cristos care trece*, nr. 105).

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
tema-a-13-a-cred-in-comuniunea-
sfintilor-si-in-iertarea-pacatelor/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/tema-a-13-a-cred-in-comuniunea-sfintilor-si-in-iertarea-pacatelor/)
(05.08.2025)